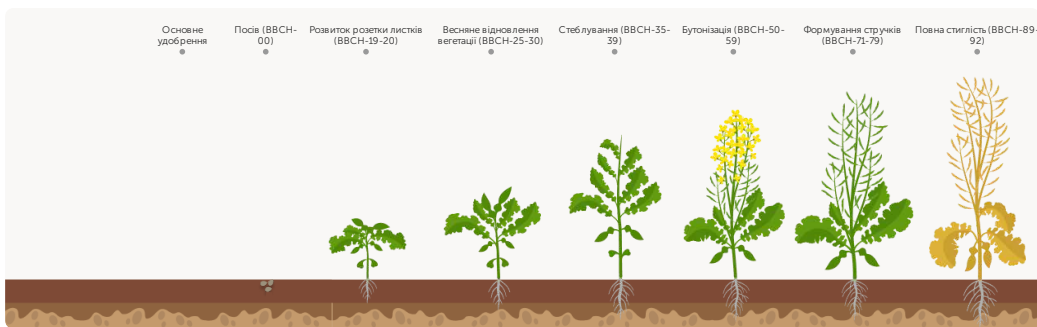

Ріпак озимий

				150-300 кг/га				
Карбамід-аміачна суміш N 32								
	100-150 кг/га	50-100 кг/га	50-100 або Листкове підживлення 5-10 (2,5-5%) кг/га	100-200 або Листкове підживлення 5-10 (2,5-5%) кг/га	50-100 або Листкове підживлення 5-10 (2,5-5%) кг/га	Листкове підживлення 5-10 (2,5-5%) кг/га		
Сульфат амонію								
	100-200 кг/га							
Потрійний суперфосфат (P2O5)								
	100-400 кг/га							
Суперфосфат простий P2O5-19%								
	100-300 кг/га							
Калій Хлористий 60%								
	100-400 кг/га							
NPK(S) 7:20:30+1,5S								
	100-400 кг/га							
Polifoska 6 NPK(S)								
	100-200 кг/га			Листкове підживлення 1-4 (max 2%) кг/га	Листкове підживлення 1-4 (max 2%) кг/га	Листкове підживлення 1-4 (max 2%) кг/га		
Сульфат магнію								

Кольором позначено добрива: азотні фосфорні калійні комплексні спеціалітет

Особливості удобрення.

Відноситься до високотехнологічних і високорентабельних культур. Одночасно, для отримання високого врожаю вимагає і високого поживного фону. На формування 1 т насіння з побічною продукцією необхідно 50-60 кг N, 20-30 кг P2O5 та 40-80 кг K2O. Безпосередньо з насінням вноситься тільки 33 кг N, 11 кг P2O5 та 7 кг K2O. Решта використаних поживних речовин повертається в ґрунт з побічною продукцією, яка перевищує основну в 2,0-3,5 рази. Норму внесення добрив визначають з врахуванням агрохімічної характеристики поля, коефіцієнтів використання з добрив і ґрунту, внесення запланованим урожаєм. При середній забезпеченості ґрунтів елементами живлення і нейтральній реакції ґрунтового розчину норма внесення добрив під високорожайні сорти та гібриди становить N120-160P60-90K150-200. Зі зростанням кислотності ґрунту норму удобрення збільшують через зниження засвоєння елементів живлення рослиною, особливо фосфору.

Фосфорно-калійні добрива краще вносити повними нормами в основне удобрення. Достатнє забезпечення фосфором на початку вегетації стимулює швидке утворення розвиненої кореневої системи, а в подальшому підвищує насінєву продуктивність та прискорює дозрівання. Найвища інтенсивність поглинання фосфору у період між фазами стеблування та цвітіння. Калій підвищує стійкість до несприятливих умов вирощування, ураження шкідниками та хворобами, сприяє накопиченню цукрів, що послаблює негативні фактори впливу на перезимівлю. Впродовж осіннього періоду вегетації озимий ріпак може засвоїти до 70 кг/га калію, що підтверджує важливість калію в осінній період вегетації. Достатнє забезпечення калієм підвищує врожайність, і що головне, вміст олії в насінні на 5-8%.

Азотні добрива вносять у різні періоди вегетації, в залежності від попередника, забезпеченості ґрунту азотом і стану розвитку культури. Азот впливає на вегетативний ріст, насінєву продуктивність та якість вирощеної продукції.

В основне удобрення вносять до 30-40 кг/га азоту, краще в амонійній або амідній формі, що забезпечує формування добре розвинутої розетки з не менше 8 листків з висотою стебла до 2-3 см та кореневої шийки діаметром близько 10 мм. Нітратна форма веде до швидкого нарощування листкової маси, але відстає від розвитку кореневої шийки й кореневої системи загалом. За великої кількості органічної маси попередника при слабкому розвитку культури варто провести підживлення азотом у дозі 20-30 кг/га або позакоренево 5-10 кг/га карбаміду або Санферт Інтенс не пізніше першої декади жовтня.

Весняне підживлення азотом проводять за два-три рази, обов'язково включаючи сульфат амонію, що містить одночасно два важливих для ріпаку елементи – азот і сірку. Дози і час підживлення встановлюють в залежності від погодних умов, зволоження та стану розвитку рослин, але варто надавати перевагу ранішим строкам. Разова доза внесення азоту становить 30-60 кг/га діючої речовини. Ефективність підживлення пізніше початку цвітіння різко знижується.